Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 009 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 18 februari 2026 met refertenummer 136312.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Surinaamse nationaliteit, dient op 22 oktober 2024 een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 6 februari 2025 maakt deze aanvraag het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 juli 2025 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar stiefvader, de genaamde J. R. S., met Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag maakt op 13 januari 2026 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.07.2025 werd ingediend door:
Naam: K.
Vooma(a)m(en): V. D.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (…)2003
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn stiefvader, de genaamde J. R. S. (RR. (…)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.
Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 0 of 2 0 beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. '
Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong.
Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:
- Verklaring van de referentiepersoon: dit is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.
- Geldverzendingen van de referentiepersoon naar de moeder van betrokkene. Deze overschrijvingen kunnen niet in aanmerking worden genomen aangezien ze niet werden verzonden naar betrokkene zelf. Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene kon beschikken over deze gelden. Dit kan geenszins blijken uit de voorgelegde stukken. Voorzover deze stukken dienen te aanvaard worden (quod non), dient er te worden opgemerkt dat zonder een bewijs van behoeftigheid in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.
- attest van MI-GLIS voor waaruit blijkt dat betrokkene sinds zijn geboorte geen onroerend goed of een beperkt zakelijk recht bezit in Suriname (dd. 30.06.2025). Dit levert op zich geen bewijs van financiële afhankelijkheid; het niet bezitten van vastgoed betekent niet dat iemand geen inkomsten heeft. Op basis van deze elementen kan niet worden vastgesteld dat betrokkene onvermogend is of ten laste is van de referentiepersoon.
- Attest OCMW Antwerpen waaruit blijkt dat betrokkene geen uitkeringen heeft ontvangen
Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogend te zijn in het land van herkomst, niet afdoende bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.
Wat betreft het onvermogen in Suriname, werd dit onvoldoende aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (cfr. supra)
Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.
Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook opnieuw niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen en uiteraard te verhelpen aan alle bezwaren van de genomen beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1.
De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. […]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de

motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.
Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr.
167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.
Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.
In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.
Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de stiefzoon van dhr. J. R. S. (RR: (…)), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij diende in functie van zijn stiefvader, een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:
"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen. (Stukken 2 – 12)

Om te beginnen werden er maar liefst (!) 11 geldverzendingen voorgelegd, die betrekking hebben op de periode dat verzoeker nog in Suriname verbleef samen met zijn moeder (dus voor hij het Schengengebied binnenkwam). Dit was voor de periode tussen 2021 en 2023, meer bepaald:

01.15.2021 – 02.07.2023 – 02.23.2023 – 10.04.2021 – 06.29.2021 – 10.04.2021 – 09.09.2021 – 06.03.2023 – 05.10.2023 – 23.02.2023 – 03.11.2023. (Stuk 2)

Deze geldstortingen dateren dus voor zijn eerste aanvraag gezinshereniging. (Stuk 2)

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf. (Stuk 2)

Desalniettemin worden deze geldverzendingen door verwerende partij niet in aanmerking genomen omdat deze ontvangen werden op naam van de moeder van verzoeker nl. E. I. B. Evenwel stelt verwerende partij daarbij dat in hypothetische zin, dat deze gelden dan wel zouden aanvaard worden, dat er niet zou bewezen zijn dat verzoeker op deze gelden was aangewezen, quod non!

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker wel aangewezen was op deze gelden, hij legde immers wel andere bewijzen bij van onvermogen in herkomstland (zie supra.).

Deze geldverzendingen worden dusver zelfs niet besproken, noch opgesomd ...

Het gaat telkens om bedragen tussen 100,00 EUR en 700,00 EUR, hetgeen regelmatige en consequente inkomsten betreffen, hetgeen een mooie bijdrage betekende voor verzoeker om in zijn levensonderhoud te voorzien! (Stuk 2)

Met dergelijke motivering toont verwerende partij een onzorgvuldige houding aan, en een schending van het motiveringsbeginsel, daar er met geen woord gerept wordt over de (relationele) historiek in dit dossier, hetgeen nochtans van belang is om het ten laste van zijn stiefvader aan te tonen.

Daarnaast dient tevens beklemtoond te worden dat verwerende partij met geen woord rept over de gemiddelde levenskost en inkomen in Suriname, die ruimschoots lager liggen dan Europa waardoor weldegelijk bewezen wordt dat verzoeker kon rondkomen met de bedragen die hij ontving van zijn stiefvader. Er kan gesteld wordt dat deze financiële bijdrage in zijn levensonderhoud fundamenteel was voor verzoeker om elke dag te kunnen rondkomen. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker de facto aangewezen was op deze gelden om in zijn basisbehoeften te voldoen!

De geldverzendingen dateren dus van vóór de eerste aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België. Door de referentiepersoon werden er sinds februari 2021 gelden overgemaakt aan verzoeker, op consequente wijze (bijna elke maand), zodat dit als een regelmatig inkomen voor verzoeker kan beschouwd worden om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. (Stuk 2)

Tot slot stelt verwerende partij, met betrekking tot deze geldverzendingen, dat in de veronderstelling dat deze gelden toch zouden er niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogend was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in zijn levensonderhoud te voorzien. Quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij dient haar eigen opsomming bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om maar liefst 11 geldverzendingen gedurende een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan eerste aanvraag gezinshereniging. (Stuk 2)

6.
Vooreerst toonde verzoeker op basis van de volgende stukken zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde hij de volgende stukken voor:

- *Attest van het Surinaams kadaster (GLIS) d.d. 30.06.2025 (Stuk 5)*

Dit attest toont aan dat verzoeker sinds zijn geboorte tot heden géén onroerende goederen bezit in Suriname. Zoals eerder werd gesteld, werd verzoeker grotendeels onderhouden door zijn stiefvader. In zijn vorige bijlage 20 werd dit attest ook niet aanvaard omdat het volgens verwerende partij geen bewijs van onvermogen zou aantonen, quod non! Dit attest toont ontegensprekelijk aan dat verzoeker géén bezittingen had/ heeft in herkomstland en hieruit kan worden afgeleid dat hij weldegelijk onvermogend was/ is. Dit wil dus ook zeggen dat verzoeker noch onderworpen was aan hypotheekkosten, onroerende voorheffingskosten, etc. ... want nogmaals geen enkel onroerend bezit waarmee deze kosten gepaard konden gaan! (zie verder)

Dit stuk attesteert wederom dat verzoeker géén eigendommen geregistreerd heeft staan op zijn eigen naam! Wederom toont dit zijn onvermogen de facto aan.

- *11(!) geldverzendingen uitgaande van de referentiepersoon (zie infra); (Stuk 2)*
- *Bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst – loonfiches); (Stukken 3 – 4)*
- *Verklaringen van geen financiële steun OCMW op naam van verzoeker; en op naam van de referentiepersoon; (Stuk 6)*
- *Vrijwillige verklaring van ten laste zijn in het verleden (Stuk 10);*
- *Huwlijksakte van de referentiepersoon en de moeder (Stuk 9);*
- *Bewijs van herinschrijving in de bevolkingsregister (Stuk 8);*
- *Geboorteakte (Stuk 7);*

Verzoeker heeft wel degelijk zijn onvermogen in herkomstland op afdoende wijze aangetoond, nl. dat hij geen roerende/onroerende goederen bezit, en dus weldegelijk was aangewezen op de maandelijks gelden uitgaande van de referentiepersoon.

Verwerende partij bekijkt duidelijk attest per attest… en bekijkt het geheel aan documenten niet in hun geheel. (Stukken 2 – 12)

Verzoeker heeft aldus op alle vlakken zijn onvermogen aangetoond. Dit blijkt zéér duidelijk uit de voorgelegde stukken. De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoeker, is iets onmogelijks verwachten van hem.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

"Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het

Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoeker dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.
[…]
De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogendheid is. […] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.
[…]
De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogendheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.”

7.
Verzoeker wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het ‘ten laste’ zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogend is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke

bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

Niettemin heeft verzoeker dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijkheid aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen, attesten van geen onroerende goederen, etc. ... (Stukken 2 – 12)

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst. (Stuk 2)

Tevens vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoont). Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. (Stukken 2 – 12)

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzendingen is er aldus voldoende aangetoond dat verzoeker gesteund werd door zijn stiefvader om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het feit dat verzoeker ook nog eens aantoont met alle middelen van recht dat hij onvermogend was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van zijn nood aan financiële hulp.

Verzoeker heeft op afdoende wijze zijn onvermogen aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikte én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogend was in het land van herkomst en hierbij ten laste was van de referentiepersoon.

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en het attest van onvermogen (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hijzelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogend is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de

beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches, arbeidsovereenkomst voorgelegd. (Stukken 4 – 5)

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1°

of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, …'

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen ten laste te zijn van haar stiefvader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. De verzoekende partij betwist dit ook niet. Verder moet de verzoekende partij ook ten laste zijn van de referentiepersoon tot het moment van de bestreden beslissing.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat kan vastgesteld worden dat "*Betrokkene niet afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogend te zijn in het land van herkomst, niet afdoende bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.".* de verwerende partij concludeert daarom dat "*Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op zeer uitgebreide en concrete wijze in de bestreden beslissing motiveert waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt ten laste te zijn van de referentiepersoon. Deze motieven luiden als volgt:

"*Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:*
- Verklaring van de referentiepersoon: dit is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.
- Geldverzendingen van de referentiepersoon naar de moeder van betrokkene. Deze overschrijvingen kunnen niet in aanmerking worden genomen aangezien ze niet werden verzonden naar betrokkene zelf. Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene kon beschikken over deze gelden. Dit kan geenszins blijken uit de voorgelegde stukken. Voorzover deze stukken dienen te aanvaard worden (quod non), dient er te worden opgemerkt dat zonder een bewijs van behoeftigheid in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.
- attest van MI-GLIS voor waaruit blijkt dat betrokkene sinds zijn geboorte geen onroerend goed of een beperkt zakelijk recht bezit in Suriname (dd. 30.06.2025). Dit levert op zich geen bewijs van financiële afhankelijkheid; het niet bezitten van vastgoed betekent niet dat iemand geen inkomsten heeft. Op basis van deze elementen kan niet worden vastgesteld dat betrokkene onvermogend is of ten laste is van de referentiepersoon.
- Attest OCMW Antwerpen waaruit blijkt dat betrokkene geen uitkeringen heeft ontvangen
Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogend te zijn in het land van herkomst, niet afdoende bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.
Wat betreft het onvermogen in Suriname, werd dit onvoldoende aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (cfr. supra)
Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

De verzoekende partij stelt nu in essentie in haar enig middel dat zij het niet eens is met de zienswijze van de verwerende partij in de bestreden beslissing, en dat zij van oordeel is dat zij met de voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst, en dat nog steeds te zijn bovendien.

De verzoekende partij verwijst naar de arresten 'Jia' en 'Reyes' waarin wordt gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot.

Nu, om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37).

In het arrest 'Reyes' stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst"* (pt. 24). Het ten laste zijn vermag te worden aangetoond met elk passend middel (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket, punt 41, herbevestigd in HvJ 10 april 2025, C-607/21, XXX t. de Belgische staat, punt 56).

Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren evenwel niet dat de bevoegde administratieve overheid alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer dient te aanvaarden. Het komt aan de verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De verzoekende partij betwist echter niet dat de geldverzendingen niet naar haar zelf werden verzonden. Zij is niet de begunstigde en bij het verzoekschrift wordt evenmin enig concreet stuk aangewend waaruit moet kunnen blijken dat deze gelden wel degelijk voor haar bestemd waren. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij de gelden wel degelijk nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien en dat ze wel voor haar bedoeld waren, maar zij maakt niet aannemelijk dat het motief van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals voormeld brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij van het feit dat zij deze gelden effectief zou gekregen hebben, laat staan ze nodig gehad zou hebben om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in concreto de verschillende geldoverschrijvingen in de bestreden beslissing had moeten vermelden of daarover verder had moeten motiveren. De grootorde van de bedragen of de gemiddelde levenskost in Suriname is in het licht van het voorgaande irrelevant.

Bovendien blijkt dat de verzoekende partij een volwassen man is. Ten tijde van de geldstortingen in 2021 en 2023 was de verzoekende partij respectievelijk 18 en 20 jaar oud. Zij toont niet aan dat zij als volwassen man niet in staat was om in haar eigen levensbehoeften te voorzien zonder de steun van de referentiepersoon. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in 2022 geen enkele geldstorting werd gedaan door de referentiepersoon. Dat de referentiepersoon geen enkele storting heeft uitgevoerd in het jaar 2022 aan de moeder van de verzoekende partij ondersteunt verder dat de verzoekende partij niet afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

Verder is de verzoekende partij van mening dat uit het attest van het Surinaams kadaster blijkt dat zij geen roerende of onroerende goederen zou bezitten in Suriname. Dit attest bevindt zich in het administratief dossier, maar daaruit blijkt helemaal niet dat de verzoekende partij geen roerende goederen zou bezitten. Het attest vermeldt immers louter het volgende: "*De Bewaarder verklaart bij deze, dat uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kon worden nagegaan, niet is gebleken dat vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht ten name van onderstaand genoemde persoon staat geregistreerd*." De verzoekende partij stelt dan ook ten onrechte dat zij enig bewijs heeft bijgebracht van het feit dat zij geen roerende goederen (waaronder bijvoorbeeld geld) zou bezitten in Suriname. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op dit punt op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat "*het niet bezitten van vastgoed niet (betekent) dat iemand geen inkomsten heeft"*. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij enig bewijs heeft bijgebracht van het feit dat zij geen inkomsten zou hebben in Suriname. De Raad acht het bovendien niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten een dergelijk bewijs bij te brengen. Het hebben van inkomsten in Suriname kan er immers toe leiden dat de geldoverschrijvingen, hoe groot en regelmatig ook, niet noodzakelijk zijn om in het levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat een bewijs van onvermogen in deze context bijkomend is omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont, kan de verzoekende partij gevolgd worden. Vanzelfsprekend toont een bewijs van onvermogen, dat overigens in casu niet voorhanden is zoals blijkt uit bovenstaande bespreking, op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aan. Het is daarentegen wel zo dat men in het geval van actieve of financiële ondersteuning, die in casu overigens evenmin is aangetoond zoals uit bovenstaande bespreking blijkt, wel nog steeds moet aantonen in het land van herkomst onvermogend te zijn geweest. In het geval men immers wel degelijk vermogend was, was de actieve of financiële ondersteuning niet noodzakelijk om in het levensonderhoud te voorzien.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat haar rechtspraak geen precedentenwerking heeft. Bovendien blijken de feitelijke omstandigheden in deze arresten niet gelijkaardig aan huidige zaak.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, is het betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op het ten laste zijn in België niet meer relevant. Het feit dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste geweest te zijn van in het land van herkomst betreft immers een determinerend motief, in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU